

Ob velikonočni sveči oče prižge *krstno svečo*. S tem pokaže, da želi svojemu otroku posredovati vero, da bo njegovemu otroku »sveta vera luč« v življenju.

V starodavnosti so na grobovih prižgali svetilke, da bi z njimi odganjali hude duhove. Nam, kristjanom, so *svečke na grobovih* znamenje vere v vstajenje, vere v večno življenje in označujejo naše pričakovanje Kristusovega prihoda s prižganimi svetilkami (prim. Mt 25,6).

Blagoslovljene sveče, ki jih odnesemo domov, niso kakšen poceni spominček, ampak znamenje, ki nas spominja, da bomo posnemali pametne device, ki so čakale Gospoda s prižganimi svetilkami in jim nikoli ne bo zmanjkalo olja dobrih del (prim. Mt 25,1-13).

p. Cristian Balint

Napovednik

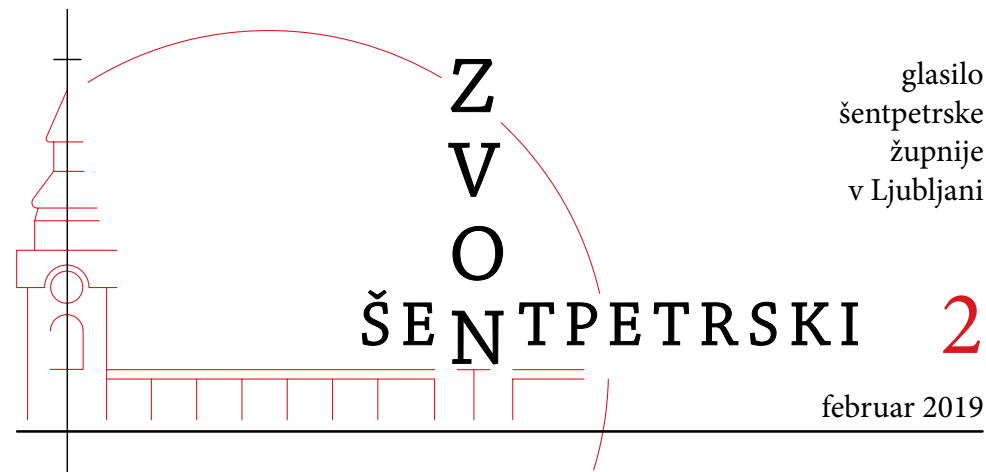
- Prvosobotna pobožnost na čast Brezmadežni bo v soboto, 2. februarja, v naši župnijski cerkvi. Ob 17.30 bo molitev rožnega venca na fatimski način, nato sveta maša.
- V ponedeljek, 4. februarja, bo po večerni sv. maši redno mesečno srečanje župnijske Karitas.
- V ponedeljek, 11. februarja, je svetovni dan bolnikov. Slovesna sv. maša bolniške župnije bo ob 18.30 v naši župnijski cerkvi. Vabljeni!
- V ponedeljek, 11. februarja, bo ob 19.15 redna mesečna seja ŽPS.
- V torek, 12. februarja, bo po večerni sv. maši srečanje biblične skupine.
- V četrtek, 14. februarja, bo v cerkvi pred večerno sv. mašo molitev v spomin sv. Maksimilijana Kolbeja. Vabljeni!
- V nedeljo, 17. februarja, bodo pri sv. maši ob 9.00 sodelovali veroučenci 4. in 5. razreda.

SVETE MAŠE: nedelja: 8.00, 9.00, 18.30
med tednom: 7.00, 18.30

URADNE URE: ponedeljek in četrtek: 16.00–17.00
torek, petek: 10.00–11.00

OBHAJILO NA DOMU starejšim in bolnikom: redno na prve petke v mesecu in po naročilu, posebej še pred prazniki.

Šentpeterski zvon. Izdaja: Župnija Ljubljana – Sv. Peter, Trubarjeva c. 80, Ljubljana
Tel. 01/230 69 01 (v času uradnih ur), e-pošta: sv.peter.lj@gmail.com, TRR 0201 0009 0238 096
Odgovarja: p. Cristian Balint, župnik. T. 031/564 581, <http://www.sveti-peter.si>

glasilo
šentpeterske
župnije
v Ljubljani

februar 2019

Duhovnikove in naše roke

Romano Guardini je v knjigi *Sveta znamenja* zapisal: »Vse telo je orodje in izraz duše. Duša ne živi samo v notranjosti telesa, temveč biva in deluje v slehernem udu in slehernem vlaknu. Na poseben način sta pa obličje in roka orodje in zrcalo duše. Glede obraza je samo po sebi jasno. Toda opazuj ob priliki kakšno osebo – ali sebe – kako se v roki odraža ganjenost, veselje, presenečenje, pričakovanje. Mar ne pove nagel dvig ali lahen drget roke dostikrat več kakor beseda sama? Za obličjem je roka najbolj poduhovljen del telesa. Gotovo je krepka in močna kot delovno orodje, kot orožje za napad in obrambo, pa je vendar tudi čudovito umetno izdelana, členovita, gibka in prepletena s tenkočutnimi živci. Je zares sredstvo, ki z njim lahko razodenemo svojo lastno dušo. In doživimo tujo; kajti tudi to storimo z roko. Ali mar ne gre za sprejem druge duše, če stisnemo roko, ki nam jo kdo ponudi?«

Z rokami izražamo svoja čustva, svoje misli, veselje. Roke govorijo, morda bolj, kakor lahko povemo z besedami. Z rokami se razodene duša in obenem sprejme dušo drugega, ko npr. stisnemo roko v znamenje prijateljstva ali sprave, lahko ta kretnja postane novo znamenje upanja in zaupanja.

foto Andrej Gombáč

Roke pa ne samo govorijo, ampak tudi molijo. Razprostrte in dvignjene roke so lahko izraz stiske ali goreča prošnja, pa tudi čustvo hvale ali zahvale. Prvi kristjani so tako molili in s tem ponavljali Kristusovo držo na križu.

Zgodnjekrščanski pisec in spreobrnjenec iz poganstva Tertulijan je zapisal: »Če človek razprostre roke, oblikuje križ.«

V drugi Mojzesovi knjigi beremo: »Ko je Mojzes držal roke kvišku, je zmagoval Izrael, ko pa jih je povesil, je zmagoval Amalek. In Mojzesove roke so se utrudile; zato sta vzela kamen in mu ga položila, da je sedel nanj. Aron in Hur pa sta mu podpirala roke, eden na eni, drugi na drugi strani. Tako so njegove roke ostale trdne vse do sončnega zahoda. In Jozue je ... premagal Amaleka« (2 Mz 17,11-13).

Razprostrte in proti nebu dvignjene roke so znamenje molitve. Molimo lahko tudi z dlanmi, obrnjenimi navzgor. Gre za značilno držo, poznano že v starodavnih časih. Izraža uboštvo nas, ki potrebujemo pomoč nekoga, ki je večji in močnejši kakor mi.

Molitve s sklenjenimi rokami – vsaj tako kaže – v prvih stoletjih krščanstva niso poznali. Sklenjene roke izražajo zbranost, razmišljanje, notranji mir. Otroke radi učimo, naj molijo s sklenjenimi rokami. Tako jih tudi upodabljamo v molitvi (Božo Rustja, *Bogoslužna znamenja*).

Predragi! Bodimo pozorni na duhovnikove roke pri maši. Kdaj jih povzdiguje, kdaj sklene? Kako jih drži pri darovanju? Z njimi sprejema darove in jih povzdiguje. Potem si jih umije. Z njimi naredi križ nad darovi. Duhovnik roke večkrat razprostre in povzdigne in s tem naredi obliko križa. Pa tudi verniki pri maši molite z različno držo rok. Z roko se pokrižate, se trkate na prsi, si jih podajate v znamenju miru. Nanje prejemate obhajilo, kruh večnega življenja.

Drža rok pri sv. maši ali bogoslužju naj bo zato preprosta in spoštljiva, predvsem pa naj »ima notranjo držo«, to je, naj izraža našo notranjo naravnost k Stvarniku in po njem k bratom in sestram.

Obhajilo na roko

Dragi verniki! Že nekaj časa vam želim nekaj napisati, čeprav sem kdaj spregovoril o tem tudi v oznanilih. Pri sv. mašah sem opazil veliko vernikov, ki prejmejo obhajilo na »svoj način«, in tako prejetje Jezusovega telesa je postalo »rutina« in, žal, »nepomembno opravilo«.

V našem času se je precej uveljavilo obhajilo na roko. Zato nikakor ni odveč nekaj besed o tem, saj ga tudi v naši cerkvi veliko vernikov prejme »po svoje«. Spoštljivo in dostojno prejetje sv. obhajila je naslednje: *Iztegnemo levo roko in odpremo dlan, pod njo pa postavimo desno odprto dlan. Pustimo, da nam mašnik ali delivec obhajila položi nebeški kruh na dlan, nato ga spoštljivo primemo z desno roko in se obhajamo pred duhovnikom ali delivcem obhajila, preden se vrnemo na svoje mesto v klopi. Ho-*

stije iz rok duhovnika ne primemo s prsti, ampak pustimo, da jo on položi na našo dlan. Obhajila na roko tudi ne prejemamo v rokavicah.

Ta opozorila glede prejema posvečene hostije gotovo niso odveč, saj se pri obhajanju vernega ljudstva včasih dogajajo nenavadne stvari. Če verujemo v Kristusa, navzočega v zakramentu sv. obhajila, in ga spoštujemo, ga bomo tudi z vsem spoštovanjem in dostojno prejeli.

Obhajilo na roko ima globok duhovni pomen, vreden vse naše pozornosti. Duhovnikove roke delijo, roke vernika prejemajo, duhovnikove roke kažejo, vernikove roke prosijo. Roke pri bogoslužju ali sv. maši delajo znamenje križa, stiskajo roko bližnjega ... Sklenjene roke so znamenje zbranosti, odprte dlani pa iskrena prošnja, ki prihaja iz našega srca.

p. Cristian Balint

Sveča

Ko govorimo o pomenu sveče, ne moremo mimo posebnega praznika, ki ga ver-
no ljudstvo pozna pod imenom *svečnica*. Ta praznik vedno obhajamo 2. febru-
arja. Na ta dan duhovnik pri sv. maši blagoslavlja sveče. Sicer pa je pravilen naziv
praznika *Gospodovo darovanje v templju*.

Goreča sveča je zgovorno znamenje. Pozorno jo opazujemo: sveti vsem v prostoru in ustvarja posebno vzdušje, posebno če je v prostoru ali v cerkvi temno. Medtem ko sveča použiva sama sebe in se manjša, istočasno oddaja toploto in svetlobo. To nas lahko spominja na čas, ki mineva, govori pa tudi o našem življenju, saj smo tudi mi poklicani, da se darujemo za druge in širimo med svoje bližnje ljubezen, svetlobo, resnico, dobroto ...

Pri slovesnih praznikih in v času slovesnih svetih maš tudi v naši cerkvi lahko vidimo, koliko sveč gori na oltarju. Pri takih mašah ministranti s svečami spremljajo duhovnika, ko gre v sprevodu, nosi evangeljsko knjigo ter stoji pri ambonu. Dodatne sveče so del slovesnega bogoslužja tudi med povzdigovanjem.

Med vsemi svečami ne smemo pozabiti na *velikonočno svečo*, saj ima ta v vsaki cerkvi častno mesto. Okrašena je, postavljamo jo ob oltarju, kjer stoji od velikonočne vigilije do bin-košti. Ta sveča predstavlja vstalega Kristusa. Prižgemo jo tudi med pogrebno sveto mašo ob pokojnikovi krsti ali žari. Velikonočna sveča je namreč znamenje vstajenja in Kristusove zmage nad smrtjo.

foto Rok Gombač